

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou v právní věci žalobce: Ing. M. **D.**, nar. X, bytem X, zast. JUDr. Pavlem Dukátem, advokátem se sídlem Na Pankráci 1618/30, 140 00 Praha 4, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení** se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27.2.2012 č.j. X,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou včas podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení (dále také ČSSZ) ze dne 27.2.2012 č.j. X, kterým byly zamítnuty jeho námitky a potvrzeno rozhodnutí ČSSZ č.j. X ze dne 29.11.2011, jímž žalobci byla zamítnuta žádost o zvýšení starobního důchodu pro nesplnění podmínek ust. § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, s přihlédnutím k článku 20 Smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení vyhlášenou pod č. 228/1193 Sb. (dále jen Smlouva).

Žalobce v podané žalobě uvedl, že je občanem ČR s trvalým pobytem na území ČR. Žádal o zvýšení důchodu, resp. dorovnání důchodu vypláceného ze systému důchodového pojištění Slovenské republiky za dobu zaměstnání (SVČO) před 31.12.1992, t.j. dnem rozdělení České a Slovenské federativní republiky, kdy měl sídlo na území Slovenské republiky. Od 1.1.1993 byl pak již trvale zaměstnán v ČR.

Žalobce uvedl, že podstata tohoto sporu spočívá ve výkladu a aplikaci následujících právních hledisek:

1. Podle článku 20 Smlouvy mezi ČR a SR o sociálním zabezpečení publikovanou v ČR pod č. 228/1993 Sb. je k zhodnocení dob pojištění (zabezpečení) získaných přede dnem rozdělení České a Slovenské federativní republiky, t.j. před 1.1.1993 příslušný nositel pojištění toho smluvního státu, na jehož území měl zaměstnavatel občana sídlo ke dni rozdělení ČSFR nebo naposledy před tímto datem.
2. Judikaturou Ústavního soudu ČR byl přijat princip dorovnání důchodů, podle něhož se doba zaměstnání vykonávaného kdekoliv na území České a Slovenské republiky, a tedy i doba pojištění na území dnešní Slovenské republiky přede dnem 1.1.1993 nepovažuje za dobu pojištění v cizině a považuje se pro účely poskytování dorovnání důchodů vyplácených ze systému důchodového pojištění SR za dobu pojištění v ČR. Ústavní soud dovodil, že občanu ČR, který má bydliště na území ČR, nesmí být k tíži aplikace článku 20 Smlouvy, t.j. výklad mezinárodní smlouvy nesmí vést ke zkrácení důchodových nároků pojištěnců vzniklých nezávisle na této Smlouvě podle vnitrostátních předpisů. Podle závěrů Ústavního soudu tedy v případě, že by občanu ČR s bydlištěm v ČR na základě článku 20 Smlouvy byl přiznán důchod v nižší výši, než která by byla určena při neaplikování článku 20 Smlouvy, je povinností ČR poskytnout mu dorovnání, které tento rozdíl ve vyplácených dávkách důchodového pojištění kompenzuje.
3. Rozhodnutím Soudního dvora EU č. C – 399/09 ze dne 22.6.2011 byl princip Ústavního soudu, podle něhož by dorovnání mělo být přiznáno pouze českým státním občanům s trvalým pobytem na území ČR, označen za diskriminační a neslučitelný s právem EU, a to zejména s článkem 10 Nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 a s účinností od 1.5.2010 s článkem 4 ve spojení s článkem 7 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004.

Žalobce uvedl, že v této věci požádal ČSSZ žádostí ze dne 25.7.2011 o dorovnání slovenského důchodu na českou úroveň s tím, že splňuje veškeré Ústavním soudem k tomuto přiznání stanovené podmínky.

Rozhodnutím ČSSZ ze dne 29.11.2011 byla žalobci žádost zamítnuta s odůvodněním, že v důsledku rozhodnutí Soudního dvora EU ze dne 22.6.2011 pravidla pro dorovnání důchodů vyplývající z dřívějších nálezů Ústavního soudu pozbyla precedenční účinky a nejsou nadále aplikována ani v případě žádosti českých státních občanů bydlících v ČR ani v případě státních občanů ostatních členských států EU nebo osob bydlících mimo území ČR. ČSSZ dovodila, že neexistuje žádné vnitrostátní pravidlo, jež by bylo možno považovat za závazné a na jehož základě by měl nositel pojištění ČR povinnost provádět zápočet dob pojištění (zaměstnání) získaných účastníky důchodového zabezpečení bývalé ČSFR do 31.12.1992 v českém systému důchodového pojištění ve větším rozsahu, než uvažuje článek 20 Smlouvy. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce námitky, v nichž mimo jiné uvedl, že nálezy Ústavního soudu ČR jsou závazné pro všechny občany, úřady a instituce a jejich precedenční účinky nelze problematizovat na základě právního názoru či politického rozhodnutí a že rozhodnutí Evropského soudního dvora sice mají závaznost pro členské země EU, jejich výklad a aplikace však musí být provedena ústavně konformním způsobem. Rozhodnutím ČSSZ ze dne 27.2.2012 pak byly námitky zamítnuty a rozhodnutí I. stupně potvrzeno. V odůvodnění ČSSZ opakovala, že neexistuje žádná vnitrostátní norma či norma evropského práva, na jejímž základě by měl nositel pojištění ČR povinnost provádět zmíněný zápočet v jiném rozsahu než je stanoveno ve Smlouvě. Chybějící zákonná úprava pro účely

správní praxe byla vzhledem k judikatuře Ústavního soudu nahrazena výkladem coby interním normativním aktem Ministerstva práce a sociálních věcí jako nadřízeným správním orgánem ČSSZ. Tento akt však nemá povahu všeobecně závazného předpisu a byl zrušen na základě závěru rozsudku Nejvyššího správního soudu (NSS) ze dne 25.8.2011 sp. zn. 3Ads 130/2008 a citovaného rozsudku Soudního dvora EU. ČSSZ uzavřela, že vstupem ČR do EU se článek 20 Smlouvy stal pramenem komunitárního práva s bezprostřední použitelností pro území ČR a na daný případ nedopadá ani nálezn Ústavního soudu ze dne 31.1.2012, který se údajně týká jiného okruhu pojištěnců, v jejichž případech se má jednat o odlišný skutkový stav věci. Žalobce vzhledem k této argumentaci doplnil východiska pro posuzování daného sporu o zmíněný ústavní nálezn, v němž plénium Ústavního soudu přijalo dne 31.1.2012 pod sp. zn. Pl ÚS 5/12 nálezn, jímž byly ve věci stěžovatele K. H. ohledně totožné problematiky zrušeny jeho se týkající rozsudek NSS a jemu předcházející rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové. Ústavní soud mimo jiné připomněl i stanovisko NSS, který uznal, že Ústavní soud je oprávněn znovu posuzovat spornou právní otázku a trvat na uplatňování jím stanoveného pravidla s tím, že jeho pravomoc vyplývající z role ÚS jako strážce ústavnosti a suverenity ČR je nezpochybnitelná a takový nálezn by pak byl přímo i precedenčně závazný jak pro českého nositele důchodového pojištění, tak i pro všechny obecné soudy. Ústavní soud ve svém nálezu setrval na dosavadní judikatuře v podstatě z toho důvodu, že evropské nařízení regulující koordinaci důchodových systémů mezi členskými státy EU nelze vztahovat na zcela specifickou situaci rozpadu česko-slovenské federace a důsledků z toho plynoucích. Ústavní soud dovedl, že ze strany soudního dvora EU došlo k přehlédnutí souvisejících skutečností, které vedou k závěru o nepoužitelnosti evropského práva na danou situaci.

Dle žalobcova přesvědčení není pravdou, že citovaný nálezn dopadá jen na některé odlišné případy. Žalobce se domnívá, že naopak Ústavní soud ve zcela obecné rovině setrval na své dosavadní judikatuře a výsostně závazným způsobem určil, jak má být daná problematika žalovaným, ale i všemi obecnými soudy, řešena i v době po vydání zmíněného rozhodnutí Soudního dvora EU. Žalobce je proto přesvědčen, že jeho žádost je důvodná a rozhodnutí o jejím zamítnutí nepřijatelné a nesprávné. Z těchto důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaná se k žalobě vyjádřila a uvedla, že z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobci od 11.2.2006 náleží starobní důchod přiznaný podle § 29 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb. a článku 46 odst. 2 Nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 ve výši 527,- Kč měsíčně, od ledna 2007 ve výši 559,- Kč měsíčně, od ledna 2008 ve výši 582,- Kč měsíčně, od srpna 2008 ve výši 617,- Kč měsíčně, od ledna 2009 ve výši 638,- Kč měsíčně, od ledna 2011 ve výši 661,- Kč měsíčně a od ledna 2012 ve výši 672,- Kč měsíčně. Pro výši důchodu byla započtena doba pojištění získaná v českém důchodovém systému v rozsahu 1.186 dnů, ve slovenském důchodovém systému v rozsahu 14.984 dnů, celkem 16.170 dnů. Ve smyslu článku 46 odst. 2 Nařízení se základní a procentní výměra důchodu stanovila v částce odpovídající poměru délky dob pojištění získaných podle českých právních předpisů k celkové době pojištění získané ve všech členských státech. Základní výměra ve výši 1.470,- Kč byla tedy ve smyslu citovaného ustanovení stanovena v poměru délky získaných dob pojištění na částku 108,- Kč měsíčně / $1.470 \times (1.186 : 16.170) = 108,- \text{ Kč}$ /. Plná procentní výměra ve výši 5.709,- Kč vypočtená i s přihlédnutím ke slovenské době pojištění za rozhodné období 1986 – 2005 byla stejně jako základní výměra důchodu stanovena v poměru délky získaných dob pojištění na částku 419,- Kč měsíčně / $5.709 \times (1.186 : 16.170) = 419,- \text{ Kč}$ /. Celková výše starobního důchodu tedy k datu 11.2.2006 činí 527,- Kč měsíčně. Žalobce je zároveň poživitelem starobního důchodu přiznaného Sociální pojišťovnou v Bratislavě za dobu pojištění získanou na území Slovenské republiky před 1.1.1993 a po 31.12.1992.

K hodnocení doby zabezpečení (pojištění) získané v ČSFR před 1.1.1993 je příslušný slovenský nositel pojištění dle článku 20 Smlouvy mezi ČR a SR o sociálním zabezpečení (dále Smlouva). Podle tohoto ustanovení se doby zabezpečení (pojištění) získané přede dnem rozdělení ČSFR považují za doby zabezpečení (pojištění) toho smluvního státu, na jehož území měl zaměstnavatel sídlo ke dni rozdělení ČSFR nebo naposledy před tímto dnem. Pokud občan neměl ke dni rozdělení ČSFR nebo naposledy před tímto dnem zaměstnavatele se sídlem na území ČSFR, považují se doby zabezpečení získané před tímto dnem za doby zabezpečení toho smluvního státu, na jehož území měl občan trvalý pobyt ke dni rozdělení ČSFR nebo naposledy před tímto dnem. Ve smyslu článku 7 odst. 2 Nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 o aplikaci soustav sociálního zabezpečení na osoby zaměstnané, samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci společenství, je toto ustanovení nutno aplikovat i po vstupu ČR do EU.

ČSSZ tak pro výši důchodu žalobce mohla dle článku 20 Smlouvy hodnotit pouze dobu pojištění získanou na území ČR po 31.12.1992 (doba pojištění po 31.12.1992 na území SR se již považuje za dobu zaměstnání v cizině). Doba pojištění získaná v ČSFR před 1.1.1993 byla hodnocena pouze pro nárok na dávku a pro účely stanovení teoretické výše důchodu dle článku 46 odst. 2 Nařízení Rady (EHS) č. 1408/71.

Žalobce svůj nárok na zvýšení dílčího starobního důchodu o částku rozdílu mezi českým plným starobním důchodem vypočteným výlučně podle českých vnitrostátních předpisů a úhrnem důchodů pobíraných od obou nositelů pojištění, t.j. českého dílčího starobního důchodu a slovenského starobního důchodu, dovozuje z judikatury Ústavního soudu, podle níž pokud občan splňuje všechny zákonné podmínky pro vznik nároku na důchod i bez existence smlouvy na tento nárok, by byl vyšší než nárok podle citované smlouvy, je věcí nositele českého důchodového pojištění, aby zabezpečil pobírání důchodové dávky v takové výši, která odpovídá vyššímu nároku dle vnitrostátních předpisů a rozhodl o dorovnání výše důchodu pobíraného od druhé smluvní strany tak, aby nedošlo k duplicitnímu pobírání dvou důchodů stejného typu přiznaných ze stejného důvodu od dvou různých nositelů pojištění (srov. Pl. ÚS 4/06). ČSSZ v této souvislosti zdůraznila, že dle stanoviska Ústavního soudu je důchodový nárok třeba odvíjet od výše starobního důchodu podle českých právních předpisů odpovídajícího zohlednění dob zabezpečení (pojištění) získaných za existence společného státu, aniž by bylo jakkoli přihlíženo k dobám následným již slovenským, a to za samozřejmého předpokladu, že ostatní podmínky vzniku nároku na starobní důchod byly splněny (bod č. 49 nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 4/06). Pro plnou výši českého důchodu tedy nelze při aplikaci vnitrostátního pravidla Ústavního soudu a výpočtu důchodu výlučně podle českých právních předpisů hodnotit dobu získanou v SR po 31.12.1992. Zároveň je nutno splnit podmínku nároku na dávkové plnění stanovené v příslušných ustanoveních zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění.

Dle názoru ČSSZ z dosavadní judikatury Ústavního soudu vyplývá, aby bylo možno konstatovat porušení ústavních práv žadatele o dávku v důsledku aplikace Smlouvy, muselo by být prokázáno, že důchodová dávka vypočtená výlučně podle vnitrostátních předpisů ČR by byla vyšší než úhrn dávek vyplácených oběma nositeli pojištění s použitím Smlouvy. V případě žalobce by ČSSZ mohla pro výši českého starobního důchodu vypočteného výlučně podle vnitrostátních předpisů hodnotit „federální“ dobu pojištění, t.j. dobu získanou před 1.1.1993 v ČSFR, dobu pojištění získanou v ČR od 1.1.1993 do 31.3.1993 (jedná se 90 dnů vyloučené doby), a dále pak dobu dobrovolného důchodového pojištění od 1.1.2003 do 31.12.2005. Pro dobu od 1.4.1993 do 31.12.2002 se v evidenci žalované nenacházejí žádné

doklady prokazující účast na důchodovém pojištění v ČR. Po zhodnocení české doby pojištění a federální doby včetně vyměřovacích základů by dle informativního výpočtu činila výše plného českého starobního důchodu žalobce ke dni 11.2.2006 pouze 3.918,- Kč, zatímco český dílčí starobní důchod k témuž dni činil 527,- Kč, slovenský starobní důchod 6.266,- Sk (od 1.7.2006 byl zvýšen na 6.639,- Sk). Úhrn českého dílčího starobního důchodu a slovenského starobního důchodu přepočteného na českou měnu je tedy vyšší, než kolik by činil plný český starobní důchod vypočtený výhradně podle vnitrostátních předpisů ČR.

Nad rámec ČSSZ ještě uvedla, že je nadále vázána § 106a zákona č. 155/1995 Sb. ve znění zákona č. 428/2011 Sb., podle něhož za doby důchodového zabezpečení získané před 1.1.1993 podle československých právních předpisů, které se podle Smlouvy mezi ČR a SR o sociálním zabezpečení považují za doby důchodového zabezpečení nebo pojištění SR, nelze přiznat ani zvýšit důchod z českého důchodového pojištění (zabezpečení) a ani nelze s přihlédnutím k těmto dobám poskytnout vyrovnání (dorovnání) příplatky a podobná plnění k důchodu nebo jeho části nebo poskytovaná místo důchodu nebo jeho části; k těmto dobám lze v souladu s článkem 4 ústavního zákona č. 4/1993 Sb., o opatřeních souvisejících se zánikem České a Slovenské federativní republiky, přihlédnout pouze za podmínek a v rozsahu stanoveném touto Smlouvou nebo tímto zákonem (§ 61).

Žalovaná proto navrhl, aby soud žalobu zamítl .

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále s.ř.s.).

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce požádal ČSSZ dne 25.7.2011 o dorovnání slovenského důchodu na českou úroveň. V žádosti uvedl, že k datu rozpadu federace 31.12.1992 pracoval v SR. Slovenský důchod mu byl přiznán od 11.5.2005 za odpracovaných 44 roků a 110 dnů. V době přiznání důchodu měl trvalý pobyt v ČR.

Ze spisu dále vyplývá, že žalobci byl ČSSZ přiznán dílčí starobní důchod od 11.2.2006 ve výši 527,- Kč měsíčně podle § 29 písm. a) zákona o důchodovém pojištění a článku 46 odst. 2 Nařízení Rady (EHS) č. 1408/71.

ČSSZ rozhodnutím ze dne 29.11.2011 č.j. 440811190/428 zamítla žalobcovu žádost o zvýšení jeho důchodu, a to pro nesplnění podmínek ust. § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění s přihlédnutím k článku 20 Smlouvy. K zamítavému stanovisku ČSSZ dospěla s odkazem na rozhodnutí Soudního dvora EU ze dne 22.6.2011 č. C – 399/09, které označilo pravidlo vyplývající z nálezů Ústavního soudu zakládající výhradně českým státním občanům bydlícím v ČR nárok na zvýšení jejich důchodu přiznaného nositelem pojištění ČR na základě článku 20 Smlouvy do výše důchodu, která by jim náležela podle českých právních předpisů bez ohledu na článek 20 Smlouvy, za diskriminační a neslučitelné s právem EU. ČSSZ uvedla, že v důsledku toho nejsou nadále pravidla pro dorovnání důchodu vyplývající z dřívějších nálezů Ústavního soudu aplikována ani v případě žádostí českých státních občanů bydlících v ČR a s odkazem na zásadu rovnosti zacházení dle článku 4 ve spojení s článkem 7 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 ani v případě státních občanů ostatních členských států EU nebo osob bydlících mimo území ČR.

Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí námitky, v nichž mimo jiné uvedl, že výklad uvedený ČSSZ je v rozporu se smyslem a účelem uvedeného rozhodnutí Soudního dvora, který za diskriminační a neslučitelné s právem EU neoznačil přiznání provedeného zvýšení v souladu s ústavními nálezy, ale pouze praxí, podle níž se za srovnatelných podmínek takové zvýšení nepřiznává i jiným občanům ze států EU. Žalobce uvedl, že tímto výkladem dochází k založení nové diskriminace a nespravedlnosti, kdy některým občanům o jejich žádosti bylo již dříve rozhodnuto, tento nárok byl přiznán a jiným je nyní odpírán.

O těchto námitkách pak bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím. V odůvodnění tohoto rozhodnutí ČSSZ mimo jiné uvedla, že neexistuje žádná vnitrostátní norma nebo norma evropského práva, na jejímž základě měl nositel pojištění ČR povinnost provádět zápočet dob pojištění získaných účastníkem důchodového pojištění bývalé České a Slovenské federativní republiky do 31.12.1992 v českém systému důchodového pojištění v jiném rozsahu, než jaký určuje článek 20 Smlouvy. ČSSZ uvedla, že nemůže přiznávat ani vyplácet dávky z veřejných rozpočtů bez zákonného podkladu. Vzhledem ke skutečnosti, že postup poskytování dorovnávacích příspěvků byl stanoven judikaturou Ústavního soudu a nebyl upraven žádným právním předpisem, byla chybějící zákonná úprava pro účely správní praxe nahrazena výkladem coby interním normativním aktem Ministerstva práce a sociálních věcí jako nadřízeným správním orgánem ČSSZ, který však nemá povahu všeobecně závazného právního předpisu. Postup stanovený výkladem se vztahoval jen na dávky, které byly přiznány před datem 1.5.2004. Tento výklad však byl zrušen na základě závěrů obsažených v rozsudku NSS sp. zn. 3 Ads 130/2008 ze dne 25.8.2011 a rozsudku Soudního dvora EU ve věci C - 399/09 ze dne 22.6.2011. Skutečnost, že některým osobám byl již vyrovnávací příspěvek k důchodu přiznán, v žádném případě neznamená diskriminaci. Při absenci zákonné úpravy bylo přiznání těchto příspěvků na základě judikatury Ústavního soudu zcela legitimní. Ke změně správní praxe došlo v důsledku citovaných rozsudků. ČSSZ poukázala i na to, že žalobci byl na Slovensku přiznán starobní důchod ke dni 11.5.2005 a v ČR ke dni 11.2.2006, t.j. po vstupu ČR do EU. Po dni vstupu ČR do EU nelze v případě ust. článku 20 Smlouvy používat pravidla pro interpretaci mezinárodního práva. Vstupem ČR do EU se článek 20 Smlouvy stal součástí přílohy č. III Nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 a s účinností od 1.5.2010 součástí přílohy č. II. Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004, které nahradilo Nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 a tudíž pramenem komunitárního práva s bezprostřední použitelností na území ČR.

ČSSZ v odůvodnění napadeného rozhodnutí dále uvedla, že na žalobcův případ nedopadá ani nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 5/12 ze dne 31.1.2012, neboť se týká jiného okruhu pojištěnců, v jejichž případech se liší skutkový stav od skutkového stavu ve věci žalobce.

V žalobních námitkách žalobce znovu zmínil tento nálezy. Je nepochybné, že tento nálezy shodně jako nálezy Ústavního soudu vydané v předchozích věcech, zastával názor, že pokud občan splňuje všechny zákonné podmínky pro vznik nároku na důchod i bez existence Smlouvy a tento nárok by byl vyšší než nárok podle citované Smlouvy, je věcí nositele českého důchodového pojištění, aby zabezpečil pobírání důchodové dávky v takové výši, která odpovídá vyššímu nároku podle vnitrostátních předpisů a rozhodl o dorovnání výše důchodu pobíraného od druhé smluvní strany tak, aby nedošlo k duplicitnímu pobírání dvou důchodů stejného typu přiznaných ze stejného důvodu od dvou různých nositelů pojištění. Z nálezu, na který žalobce odkazoval, je tedy zřejmé, že je třeba důchodový nárok odvíjet od výše starobního důchodu podle českých právních předpisů odpovídajícího zohlednění dob

zabezpečení (pojištění) získaných za existence společného státu (aniž by bylo jakkoli přihlíženo k dobám následným, již slovenským).

Soud ze správního spisu zjistil, že ČSSZ provedla informativní výpočet výše českého důchodu za těchto podmínek a dospěla k částce 3.918,- Kč. ČSSZ ve vyjádření pak provedla srovnání takto vypočteného českého starobního důchodu s žalobcem pobíraným dílčím českých starobním důchodem a důchodem slovenským, který byl k 1.7.2006 zvýšen na 6.639,- Sk. Tímto porovnáním i s přihlédnutím k přepočtu slovenského důchodu na českou měnu je zřejmé, že plný český starobní důchod vypočtený výhradně podle vnitrostátních předpisů ČR je v případě žalobce nižší než žalobcem pobíraný slovenský důchod spolu s dílčím českým důchodem.

Soud po posouzení této skutečnosti dospěl k závěru, že žalobcova námitka týkající se nepřihlédnutí k nálezu Ústavního soudu ve věci vedené pod sp. zn. Pl. ÚS 4/06 není důvodná. Soud dal za pravdu žalované v tom, že se věc posuzovaná v tomto nálezu liší od žalobcova případu. Není možno proto závěry tohoto nálezu na žalobce vztáhnout.

Soud při posouzení žalobcových námitek dospěl k závěru, že nejsou důvodné. ČSSZ vycházela v tomto případě ze skutečností, které byly v průběhu správního řízení doloženy, tzn. z žalobcem získaných dob pojištění s určením, v jaké době, jakou dobu a na kterém území je získal. Při stanovení výše dílčího starobního důchodu bylo z takto doložených dob vycházeno. Žalobce nenamítal, že by snad jeho doby pojištění získané za doby federace v SR neodpovídaly jím skutečně získané době. Rovněž tak neměl námitky ke skutečnostem, týkajícím se doby pojištění po rozdělení federace. ČSSZ pak z těchto dob vycházela a hodnotila žalobcův nárok na dílčí starobní důchod. ČSSZ provedla porovnání mezi jím pobíraným slovenským důchodem včetně dílčího českého důchodu a důchodem, který by byl přiznán pouze na základě českých právních předpisů, ale v případě žalobce vycházela z toho, že v době podání jeho žádosti o dorovnání rozdílu mezi jím pobíraným slovenským důchodem a českým důchodem, který by byl přiznán v případě neaplikování článku 20 Smlouvy není zákonný podklad k tomu, aby ČSSZ přiznávala a vyplácela dávky z veřejných rozpočtů bez zákonného podkladu, neboť žádná vnitrostátní norma nebo norma evropského práva, na jejímž základě by bylo možno takto rozhodovat, neexistuje. Pokud ČSSZ postupovala podle § 106a zákona č. 155/1995 Sb. ve znění zákona č. 428/2011 Sb., ve znění platném v době rozhodování v této věci, postupovala správně. Podle tohoto ustanovení za dobu důchodového zabezpečení získanou před 1.1.1993 podle československých právních předpisů, která se podle Smlouvy považuje za dobu důchodového zabezpečení nebo pojištění SR, nelze přiznat ani zvýšit důchod z českého důchodového pojištění a ani nelze s přihlédnutím k této době poskytnout vyrovnání, dorovnání, příplatky a obdobná plnění k důchodu nebo jeho části nebo poskytovaná místo důchodu nebo jeho části; k těmto dobám lze v souladu s článkem 4 ústavního zákona č. 4/1993 Sb., o opatřeních souvisejících se zánikem České a Slovenské federativní republiky, přihlédnout pouze za podmínek a v rozsahu stanoveném touto Smlouvou nebo tímto zákonem.

Soud s ohledem na tyto skutečnosti dospěl k závěru, že ČSSZ v případě žalobce rozhodovala na základě náležitě zjištěného skutkového stavu věci a v souladu se zákonem. Soud z uvedených důvodů proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána, a žalovaná nemá nárok ze zákona.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku l z e podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 s.ř.s. kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem dle ust. § 105 odst. 2 s.ř.s.

Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení je nepřípustná.

V Praze dne 20. března 2014

Mgr. Dana Č e r n o v s k á v.r.
samosoudkyně